

Apustuļa Pētera 1.vēstule 2: 21-25

21 Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām.

22 Tas grēku nedarīja, nedz arī atrada viltu Viņa mutē;

23 Viņš zaimots neatbildēja ar zaimiem, ciezdams nedraudēja, bet atstāja visu Tam, kas spriež taisnu tiesu.

24 Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.

25 Jo jūs maldījāties kā avis, bet tagad jūs esat atgriezti pie sava dvēseļu Gana un Sarga.

Jo uz to jūs esat aicināti.

Kādas ir mūsu izjūtas, kad dzirdam - jūs tiek aicināts? Mēs to uztveram ar patīkamu ieinteresētību? Bet, varbūt, kā kārtējo pienākumu, nastu? Aicināts ierasties ierasties tiesā, aicināts samaksāt rēķinu, aicināts ņemt dalību garlaicīgā pasākumā? Kāda mūzikas skolotāja reiz padalījās savās izjūtās - vissmagāk panesami ir tieši svētki. Visu gadu tu caurmērā nevienam neesi vajadzīgs, bet kad nāk svētki, tad visādi aicinājumi tevi burtiski plēš uz pusēm. Es skrienu sešos, un pusnaktī tieku mājās, nereti tā ir pirmā reize, kad varu mierīgi paēst - viņa stāsta. Tāpēc, varbūt, kad šodien dzirdam - Jo uz to jūs esat aicināti - kāds no mums, iespējams, saspringst. Kas nu atkal!?

Reiz divi mācītāji pārrunāja jautājumu kāpēc cilvēki tik nelabprāt apmeklē baznīcas pasākumus. Viens no viņiem teica - senāk, kad nebija nedz televīzijas, nedz radio, kad kādā ciematā ieradās sludinātājs - tas bija notikums! Visi nāca viņu klausīties! Tagad cilvēki ir vienkārši pārguruši no visādiem pasākumiem TV, sabiedrībā, darbā, skolās, bērnudārzos... kur nu vēl baznīcā!? Cilvēki gribot, vienkārši, klusumu un mieru.

Tāpēc, runājot par šo aicinājumu, vispirms, mīļie draugi, padomāsim, ka šis **NAV** aicinājums, kas atņem laiku atpūtai vai mieram. Tas ir aicinājums, kas formē cilvēka likteni, un, patiesībā, dāvā papildītu mieru. Tas ir aicinājums kas dod, nevis atņem. Otrkārt, tas ir ne cilvēka, bet Dieva aicinājums. Tātad - visaugstākās prioritātes aicinājums. **Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām.**

Runa iet par Dieva imitāciju savā dzīvē. Un dzīve vairāk, vai mazāk norit sabiedrībā, vai ne? Kāpēc šodienas pasaulē un sabiedrībā ir tik daudz bezdvēseliskuma, tukšas kņadas, garīgu ievainojumu? Tāpēc, ka centrālo Dieva vietu daudzviet ieņem dažnedažādi surogāti. Vērtību un prioritāšu surogāti. Daudzus aicinājumus šai pasaulē izsaka iekšēji nesakārtoti un nelaimīgi cilvēki un organizācijas, jo tiem nav Dieva miera.

Kristus saka - lai arī **šīs pasaules bērni savās lietās ir gudrāki par gaismas bērniem**, tomēr **Jūs esat zemes sāls; ...Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta**. Cilvēki sabiedrībā gribētu dzīvot labāk - ar mērķi, ar mieru, ar piederību, ar Dievu, bet šajā pasaulē hroniski pietrūkst cilvēku, kas atspoguļotu Kristu, kuros Kristu varētu ieraudzīt. Pasaules cilvēki uz baznīcu neiet, un redzēt Kristus vērtības viņiem arī nav kur, jo tie, kam tās būtu jāatspoguļo tāpat kā viņi - neiet uz baznīcu. Zināt kāds ir, piemēram, luterāņu baznīcai piederīgo īpatsvars Latvijas sabiedrībā? Tie ir 2%. Kāpēc tā!? Padomāsim kaut vai tikai par 3. Bausli, kurā dots aicinājums laikam un vērtībām. Ja "normāli" kādi 70% draudzes ik svētdienā seko saviem aicinājumiem, ne Dieva aicinājumam, tad saprotam kāpēc tas ir "normāli".

Kā, gan, mēs varam sekot Kristus pēdās? Vispirms - vai vispār vajag!? Vajag. Jo tā ir mūsu jaunā identitāte. Pasaules aicinājumi vairs nav mūsējie, jo mēs tiem nepiederam, tāpat kā pasaulei.

Draudze - ekklēsia (grieķu) nāk no vārdiem ek kalein (grieķu) - ārā izsauktie - ārā izsauktie no pasaules. Esam ārā izsaukti no pasaules, lai piepildītos ar citu saturu, un atgrieztos tajā pat pasaulē, bet ar citu iekšējo saturu. Tāpēc kristietim jautājums vai man vajag atspoguļot savā dzīvē Kristu ir tāds pat kā jautājums - vai man vajag elpot?

Tagad padomāsim kādā veidā esam aicināti imitēt Kristu? **22 Tas grēku nedarija, nedz arī atrada**

viltu Viņa mutē; Grēks ir normāls agregātstāvoklis šai pasaulei. Grēks - nozīmē dzīvot pretēji Dieva gribai, prātam, mīlestībai. Laba dzīve bez Dieva ir ilūzija, ja saprotam, ka visa labā avots ir Dievs. Daudz labu cilvēku vada savas labās dzīves bez kristības, grēksūdzes, lūgšanas, Bībeles, Kristus miesas un asinīm. Kristus vadīja savu zemes dzīvi saskaņā ar Dieva gribu, prātu un mīlestību. Mēs varam atdarināt Viņu šajā jomā. Ja kristietis apzināti mēnešiem nesvēta svēto dienu, ja apzināti atrodas kopdzīvē nelaulājies, ja apzināti dzīvo pret Dieva prātu, viņš imitē pasauli, nevis Kristu. Kas attiecas uz viltu, tad Dieva aicinājums nekad nav apvienojams ar viltu.

24 Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti. Piederēt dvēseļu Ganam un Sargam nozīmē priekšrocības, kādas nekad neatrast pasaulē. Ja pasaule pārdzīvo par nepiepildītām kāribām, tad mēs pārdzīvojam par nepiepildīto sevī. Trūkst mīlestības, paklausības, kristīgas drosmes, garīgas stājas, sirsnīgas nodošanās. Ir dienas, kad cits atnāk uz baznīcu, neko labu sevī neuzņem, bet izber uz citiem savus dvēseles atkritumus... Tad vēl nāk klāt visādas atkarības - katram savs skelets pagultē - tas viss ir uzņests pie krusta staba un aprakts Kristus brūcēs. Tas tāpēc, lai cilvēks, neskatoties uz savām neveiksmēm, varētu koncentrēties uz savas jaunās būtības izdzīvošanu - **lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai.**

25 Jo jūs maldījāties kā avis, bet tagad jūs esat atgriezti pie sava dvēseļu Gana un Sarga.

Maldīšanās nozīmē bezmērķīgu kustību. Virzienus uz priekšu nomaina gari atpakaļ iešanas virzieni, lai pēc tam grieztos pa labi, vai kreisi, atgriežoties arvien izejas punktā - iznīcība. Dievs ved cilvēku no tā visa ārā. Iziešana no bezizejas arvien sākas ar pavēršanos uz izeju. Kristus ir izeja no cilvēka dzīves haosa, mērķu bezmērķības, dvēseles nepiepildāmības (ar dvēseli saprotot visu cilvēka personību). Labs gans gana savas avis arvien uz labākajām vietām. Kristus ir Labais Gans. Misericordias Domini. Un Dieva valstība ir vislabākā vieta. Imitējot Kristu mēs esam aicināti par to pastāstīt citiem. Tā, lai viņi redz, ka pie mums tas jau ir piepildījies. Tad arī viņi var sākt gribēt to pašu pie sevis. Sekosim Dieva aicinājumam kā visvērtīgākajam visu citu vidū esot. Atkal un atkal.

Āmen.